

Apocalyps met een kleurrijke twist

Het werk van Alice Wulffraat kauwt niet weg als een mals stukje vlees. De Schoonhovense speelt duisternis en ongetemde levenslust tegen elkaar uit.

SCHOONHOVEN • Het bloemetjesbehang, de limegroen geverfde trap, de zoetige kroonluchters in alle kleurtjes van de regenboog: meubels en accessoires in Alice' huis zijn net toverballen. Alleen doortastende bezoekers zuigen het laagje vernis weg en penetreren een tweede, diepere laag van Alice' gevoelsleven: soms grijsgrauw, soms zelfs inktzwart van kleur.

De proef op de som: haar kijkdoos. Twee gluurgaten in een solide houten kast, daaraan vastgeschroefd een dvd-speler. Die in sepiakleuren statische beelden toont van figuren - verhip:

mensen - met wijd opengesperde ogen en verbaasd gapende monden. Het thema (liefde, of juist het gebrek eraan) wurmt zich als ondertiteling tussen de beelden; de minimalistische en hypnotiserende muziek van componist Brian Eno klinkt rauw en onheilspellend. Ziedaar: dé apocalyptische ervaring in optima forma.

Alice klapt enthousiast in de handen: "Goed zo. Ik snap niks van het leven, jij? Aan de ene kant heb je het paradijs, maar er is ook het zwart. De één zegt: ik voel niks. Ik laat het open. Maar aan de zwaarte valt niet te ont-

snappen, die is er voor iedereen. In dat opzicht geloof ik dat alles in het leven op iedereen toepasbaar is. Ik ben in mijn gevoelens ook niet origineel."

Alice Wulffraat exposeert vanaf 24 oktober een maandje in de Turfkelder. Haar specialisme laat zich moeilijk in een hokje vangen. "Het is zo veel", lacht ze met een brede armzwaai. Gezeten aan de eettafel schieten haar ogen van achter een inderhaast opgezet leesbrilletje van links naar rechts, over de regels van een persbericht. Op voorleestoon: "Ik streef ernaar een wereld te laten zien die men niet direct

met het blote oog ziet, maar die men wel kan vermoeden en voelen." En: "Ik gebruik vaak felle kleuren om een tegenstelling te scheppen. Ik hou van een *smack in the face.*"

Dat laatste wordt geïllustreerd door 'The final curtain'. Of: hoe Alice perfecte verwarring zaait met een schattig vierkant, pastelkleurig schilderijtje - *babykamerwaardig*. Thema: de dood, hoe het doek valt bij de laatste levensadem. Alice' duistere inslag, maar nee: "De dood werkt ook als verlossing."

André van der Vlerk

